

Chương thứ 1

THỎA ƯỚC NGỤC TỪ

Ngồi trong thạch lao, quay mặt vào vách, gã tử tội có vẻ trầm mặc. Y như thể chiêm nghiệm lại mình trong sự im lặng, cô tịch.

Lỗ tai của y khẽ giật nhẹ như thể nghe được tiếng động gì đó.

Bóng tối âm u của thạch lao, bao trùm lên gã tử tù, nên y có thể phát hiện những chuyện đang diễn ra chung quanh mình bằng thính nhĩ. Y thò tay bắt lấy con kiến đang bò về phía bàn chân y. Con kiến đang bẹp dí trong hai ngón tay của gã. Ngay cả trong hoàn cảnh là một tên tử tội, nhưng Huyết Kiêm Trương Thiên Tổng vẫn tước đoạt sự sống của sinh vật bé nhỏ.

Giết xong con kiến càng kia rồi, y lại trở về tư thế ngồi trầm tư mặc tưởng, chẳng khác gì một pho tượng đang ngồi thiền định.

- Cách.

Âm thanh mở khóa của thạch lao đập vào thính nhĩ Trương Thiên Tổng. Trương Thiên Tổng nghe rõ mồn một, nhưng chẳng màng đến thứ âm thanh đó.

Gã giám ngục lưỡng lự đứng ngay cửa thạch lao. Trên tay gã giám ngục là một bầu rượu hai cân.

Trương Thiên Tổng thờ ơ nói:

- Đã đến thời khắc dành cho Trương mỗ rồi ư ?

Gã giám ngục đặt bầu rượu xuống bên cạnh Trương Thiên Tổng rồi nói:

- Tôi đem đến cho người bầu rượu Bò đào thổ phân tử.
- Rượu tổng tiến tại hạ ?
- Rượu tổng tiến.
- Tốt !

Y nói rồi bê lấy bầu rượu mở nắp dốc lên miệng. Tu luôn một ngụm dài, khi Thiên Tổng đặt bầu rượu trở về chỗ cũ thì tất cả số rượu trong bầu đã không còn nữa.

Y từ tốn nói:

- Rượu rất ngon, ta nợ các hạ.

Gã giám ngục nhỏ nhẹ nói:

- Trương đại hiệp không biết tiểu nhân nhưng tiểu nhân thì biết đại hiệp.

Trương Thiên Tổng nhìn lại gã giám ngục rồi thốt lên:

- Trương đại hiệp ?

Y lắc đầu nói tiếp :

- Một kẻ tử tội như Trương mỗ sao còn có thể là đại hiệp được.

Không... Các hạ đừng gọi ta bằng hai từ đó. Tất cả những tử tội đều không bao giờ là đại hiệp.

Thiên Tổng vừa nói vừa quay mặt ra cửa thạch lao tử tội.

Y ôn nhu nói:

- Trương mỗ ngửi được mùi của đại nhân.

Gã nói dứt câu thì một vị đại quan vận quan bào từ ngoài cửa bước vào. Vừa thấy vị quan nhân nọ, gã giám ngục liền cúi đầu thi lễ.

- Tiểu nhân bái kiến đại nhân.

Nhìn gã giám ngục, vị đại nhân nghiêm giọng nói:

- Nếu chiếu theo vương pháp, ngươi biết tội gì không ?

Gã giám ngục quì ngay xuống trước mũi giày của Bàng Thống đại nhân.

- Tiểu nhân biết... tiểu nhân biết... Xin đại nhân phán trị.

Hừ nhạt một tiếng, Bàng đại nhân trang trọng nói:

- Ra ngoài đi !

Gã giám ngục sụp lại:

- Tiểu nhân cáo từ...

Y nói rồi lẩn nhanh ra cửa thạch lao tử tội.

Nhìn lại Trương Thiên Tổng, lão cất tiếng hỏi:

- Ngoài kia như thế nào Trương các hạ biết không ?

Thiên Tổng chậm rãi đáp:

- Ở trong thạch lao tử tội, cách ly hẳn với bên ngoài. Mặc dù biết ngoài kia trời đất đang vào mùa lập xuân, người người nô nức chờ đợi điều tốt lành. Nhưng với Trương mỗ thì không. Một tử tội thì đâu có cái quyền đòi hỏi gì cho mình.

Bàng Thống đại nhân vuốt râu, khẽ gật đầu:

- Đúng? Các hạ không còn cái quyền gì cả. Nhưng nếu bốn nhân cho các hạ cái quyền đó, Trương các hạ nghĩ sao ?

Trương Thiên Tổng từ từ đứng lên. Y nhìn thẳng vào mặt Bàng đại nhân:

- Nếu Trương mỗ không nhận thì thời khắc tử vong của Trương mỗ đến ngay lập tức. Nếu Trương mỗ nhận thì chẳng khác nào đã nhận sự tái sinh của Bàng đại nhân. Phàm cho người khác tái sinh, tất Bàng đại nhân đã có dự tính đòi hỏi ở người mình ban phát cho sự sống.

Bàng Thống mỉm cười nhìn Trương Thiên Tốn. Lão ôn nhu nói:

- Người ta có thể ban phát rất nhiều thứ trên cuộc đời này. Bất kể đó là thứ gì, nhưng chẳng ai ban phát cho người ta sự sống được. Ban phát cho người khác sự sinh tồn tất nhiên đã bán nửa cái mạng mình. Trương các hạ hẳn biết điều đó chứ.

Thiên Tổng gật đầu nói:

- Cái cho lớn như vậy, tất đòi hỏi cũng không thể nhỏ hơn.

Bàng Thống gật đầu:

- Đúng ! Cho lớn tất nhiên sự đòi hỏi lại cũng không thể nhỏ. Bồn nhân muốn ban cho Trương các hạ sự sống đó. Và Bàng mỗ biết Trương các hạ rất muốn điều đó.

Mặt Thiên Tổng đành lại:

- Sao Bàng đại nhân đoán tại hạ cần sự sống.

Y mỉm cười nói tiếp:

- Đã có sinh thì phải có tử... Ai không một lần chết. Nghĩ như vậy, tại hạ không quá xem trọng sự sống đâu. Nếu cuộc sống này trường sinh bất tử... Vô nghĩa lắm !

Bàng Thống bật cười, rồi nói:

- Nói rất hay ! Nếu như có cuộc sống trường sinh bất tử, bồn nhân đoán chắc chẳng một ai quý cuộc sống này cả. Nhưng vì có cái chết mà người ta mới biết quý cuộc sống của mình.

Bàng Thống vượt chòm râu đen nhánh, rồi nói tiếp:

- Cuộc đời con người quá ư ngắn ngủi, nhưng lại phải tiếp nhận cái chết đến, trong khi còn bao nhiêu điều mình chưa làm. Chính thế là người ta mới cần đến sự sống. Huống chi bồn nhân biết Trương các hạ còn quá nhiều ưu tư với cuộc đời này.

Thiên Tổng chau mày. Y từ tốn nói:

- Bàng đại nhân biết gì về Thiên Tổng.

Bàng Thống chậm rãi nói:

- Một tử tội mà tiếng tăm đã lừng lẫy trên chốn võ lâm giang hồ.

Lão vượt râu, trầm giọng nói tiếp:

- Một tử tội thì không bao giờ là đại hiệp, nhưng một đại hiệp thì vẫn có thể là tử tội. Phải chi Trương các hạ nghiệm được cuộc sống của mình hôm nay thì chắc đã không xuống tay lấy mạng ngự đệ của đương kim hoàng thượng.

Thiên Tổng lắc đầu:

- Điều này Bàng đại nhân sai rồi !

Bàng Thống ngạc nhiên hỏi:

- Bồn nhân sai ở chỗ nào ?

Thiên Tổng nhấn mạnh:

- Tại hạ có hướng đi riêng của mình. Trương Thiên Tổng chấp nhận bất cứ điều gì xảy đến với mình.

Thiên Tổng khoanh tay trước ngực rồi nói tiếp:

- Bàng đại nhân? Nếu tại hạ tiếp tục nhận được sự sống từ đại nhân thì tại hạ sẽ làm gì cho người.

Bàng Thống đáp nhanh:

- Trương Thiên Tổng, các hạ muốn bồn nhân đi thẳng vào sự đòi hỏi của mình ?

Thiên Tổng gật đầu :

- Đúng ! Tại hạ và Bàng đại nhân có thể nói mãi những điều mình suy ngẫm trong cuộc sống này. Cuộc sống thì vẫn cứ tiếp diễn, nên tại hạ và đại nhân chẳng bao giờ nói hết được. Nên cái chúng ta cần nói với nhau chính là sự đòi hỏi của nhau.

Bàng Thống gật gù nói:

- Bồn nhân rất thích thú nghe câu nói này của các hạ. Trên cõi đời này có những chuyện mà một kẻ bình thường không thể làm được. Những công việc chỉ dành cho những con người đặc biệt như Trương Thiên Tổng.

Thiên Tổng thần nhiên nói:

- Nếu tại hạ là một kẻ bình thường... tại hạ sẽ giữ mãi sự bình thường đó.

Bàng Thống tiếp lời:

- Rất tiếc Trương Thiên Tổng không còn là một con người bình thường như những người khác.

Bàng Thống nói rồi tự tay tra chìa khóa mở xích cho Thiên Tổng.

Chờ cho Bàng Thống mở xích cho mình, Thiên Tổng mới nói:

- Bàng đại nhân đã suy nghĩ trước khi đi đến quyết định này ?

Bàng Thống trả lời dứt khoát:

- Bồn nhân biết mình đang làm gì. Và biết người đối diện với bồn nhân là ai. Trương các hạ theo lão phu chứ ?

Thiên Tổng gật đầu.

Bàng Thống đi trước, Thiên Tổng theo sau. Bàng đại nhân đưa Thiên Tổng đến một tòa lầu khá đồ sộ. Trong gian biệt sảnh đã bày sẵn một bàn tiêu yến dành cho hai người.

Lão mời Thiên Tổng ngồi vào bàn. Tự tay lão chúc rượu cho Thiên Tổng.

Hai người bùng chén.

- Mời Trương các hạ !

- Mời !

Hai người cùng cạn chén. Đặt chén xuống bàn, Thiên Tổng nói:

- Trong thạch lao, tại hạ đã được tiến đi bằng hai cân Bò Đào thổ phồn tửu. Không biết đây có phải là bữa ăn sau cùng mà đại nhân tổng tiến Trương mô.

- Trương các hạ nghĩ như thế cũng đúng.

Bàng Thống vừa nói vừa chúc rượu ra chén nhưng Thiên Tổng đã cản lại.

Y nhìn Bàng Thống rồi nói:

- Trương mô sẽ uống cạn tất cả số rượu trên bàn này, nhưng trước khi uống, tại hạ muốn biết Bàng đại nhân cần gì ở Thiên Tổng này ?

Bàng đại nhân đặt vò rượu xuống bàn. Lão nghiêm giọng nói:

- Trương các hạ có bao giờ nghe nói đến râu chuỗi ngọc Chuyển Luân chưa ?

Đôi chân mày rậm của Thiên Tổng cau lại.

- Tại hạ có nghe nói đến !

Bàng Thống gật đầu:

- Tốt lắm !

Vừa nói Bàng Thống vừa xoay nhẹ cái bàn. Một cái hốc bí mật lộ ra giữa mặt bàn. Bàng Thống lấy từ trong cái hốc đó ra một chiếc tráp vàng.

Lão mở nắp chiếc tráp. Ngay lập tức, có một vầng hào quang xanh biếc tỏa lên. Vầng hào quang nhút thời làm lóa cả mắt Trương Thiên Tổng.

Bàng Thống nói:

- Trong chiếc tráp của bốn nhân là sợi Kim tơ vừa xâu được có hai viên Chuyển Luân lam ngọc. Nó còn thiếu những mười viên nữa. Bốn nhân muốn có trọn vẹn một xâu chuỗi Chuyển Luân.

Nhìn Thiên Tổng, Bàng Thống nghiêm giọng nói:

- Đó là sự đòi hỏi của bốn nhân nơi các hạ.

Lão đập nắp chiếc tráp lại, rồi đẩy qua Thiên Tổng.

- Ngoài sự sống dành cho Trương Thiên Tổng ra, bốn nhân còn ban phát cho các hạ một điều này nữa? Nếu như các hạ thu nhặt trọn xâu chuỗi chuyển về cho bốn nhân...

Lão bỗng dừng lại không nói tiếp. Thiên Tổng vặn hỏi :

- Bàng đại nhân còn cho tại hạ điều gì ?

Bàng Thống bưng bầu rượu chúc đầy hai chén. Lão vừa chúc rượu vừa nói :

- Bạch Hảo Dung !

Chẳng biết tục danh kia có tác động gì đến Thiên Tổng mà chân diện y không ngừng biến đổi. Sự thay đổi không ngừng của chân diện Thiên Tổng lọt ngay vào mắt của Bàng Thống.

Bàng Thống nghiêm giọng nói:

- Cái mà bốn nhân trả lại cho Trương các hạ xứng với cái mà các hạ làm cho bốn nhân chứ ?

Thiên Tổng bưng chén rượu. Y chìa chén rượu đến trước mặt Bàng Thống:

- Tại hạ không còn đòi hỏi gì hơn nữa !

- Vậy xem như lão phu và Trương các hạ đã thỏa thuận với nhau.

Hai người cùng cạn chén.

Bàng Thống đặt chén rượu xuống bàn nhìn Thiên Tổng.

- Bốn nhân nói thêm cho Trương các hạ biết? Một khi đã nhận thỏa ước này, thì các hạ gián tiếp đặt tay vào án tử của các hạ. Cái chết sẽ đến với các hạ bất cứ lúc nào !

Thiên Tổng khảng khái:

- Cái giá mà tại hạ trả phải ngang với cái mà đại nhân ban phát. Tại hạ không nệ hà điều đó !

- Bốn nhân kính các hạ một chén.

- Mời đại nhân !

Hai người cùng cạn chén. Đặt chén xuống xuống bàn, Thiên Tổng nhìn Bàn Thông trang trọng hỏi :

- Bàn đại nhân ! Tại hạ khởi đầu từ đâu ?

Xoay cái chén một vòng trong tay mình, Bàn Thông nghiêm giọng nói:

- Từ tử lao !

Thiên Tổng cau mày:

- Từ tử lao ?

Bàn Thông gật đầu:

- Đúng !

Thiên Tổng ôn nhu, bang quơ nói:

- Thiên Tổng là một tử tội được Bàn đại nhân ban pháp cho sự sống và khởi nghiệp từ tử lao. Chắc hẳn tại hạ phải có duyên có phận với tử lao !

Bàn Thông từ tốn đáp:

- Trương các hạ nghĩ sao cũng được. Miễn thỏa ước của bốn nhân và các hạ được chu toàn mỹ mãn.

Bàn Thông đứng lên. Lão đi thẳng đến bức bình phong, kéo dạt qua một bên. Sau bức bình phong là một thanh kiếm đỏ ối, được gác trên giá kiếm bằng gỗ. Chỉ nhìn thấy thanh kiếm đỏ rực đó thôi, người ta đã có cảm giác rờn rợn bởi sát kiếm tỏa ra từ lưỡi kiếm. Màu đỏ lưỡi kiếm những tưởng như thanh kiếm kia được luyện ra từ máu của người ta.

Bàn Thông nhìn lại Trương Thiên Tổng, rồi nói:

- Trương các hạ còn nhận ra thanh kiếm này chứ ?

Thiên Tổng xúc động nói:

- Đã lâu lắm rồi, Thiên Tổng không cảm lấy kiếm !

Thiên Tổng vừa nói vừa bước đến đặt tay vào đốc kiếm. Y dung ngón tay trở vuốt theo lưỡi kiếm. Ngón tay trở của Thiên Tổng lướt đến đâu, lưỡi kiếm sáng rực lên đến đó.

Bàn Thông dõi mắt quan sát từng hành động của Thiên Tổng. Lão vuốt râu nhìn Thiên Tổng từ tốn nói:

- Có một người tử tù đang chờ các hạ đến !

Thiên Tổng đặt lưỡi kiếm trở lại giá gỗ rồi nhìn thẳng Bàn Thông, trang trọng nói:

- Bàn đại nhân có thể đưa Thiên Tổng từ trong tử lao ra, tất có thể đưa người tử tù đó ra ngoài và ban tặng cho y sự sống, rồi đòi hỏi lại ở y điều đại nhân cần !

Bàn Thông lắc đầu vuốt râu :

- Nếu Trương các hạ là tử tù của cơ mật viện thì người kia lại là tử tù của võ lâm. Ngay bây giờ bốn nhân cũng chẳng biết y bị giam ở đâu?

Bàn Thông im lặng một lúc rồi nói tiếp:

- Bốn nhân chỉ có thể cho Trương các hạ biết ngoại danh của y.

Thiên Tổng hỏi nhanh:

- Ngoại danh của y là gì ?

Bàng Thống chậm rãi đáp:

- Thiên Sứ bóng tối !

Đôi chân mày của Thiên Tổng nhíu lại. Y như thể không kiềm chế được mà bắt buộc lặp lại lời của Bàng Thống:

- Thiên Sứ bóng tối ?

Bàng Thống vuốt râu gật đầu:

- Thiên Sứ bóng tối có thể nói cho Trương các hạ biết Bạch Hảo Dung đang ở đâu.

Thiên Tổng đột nhiên hỏi:

- Bàng đại nhân tin ở Trương Thiên Tổng này ?

Bàng Thống đáp một cách dứt khoát :

- Tin ! Đây là công việc chỉ có Thiên Tổng mới làm được mà thôi !

Thiên Tổng hỏi dồn:

- Vì nguyên cớ nào mà đại nhân tin chỉ có mỗi Thiên Tổng mới làm được ?

Bàng Thống tự tin đáp:

- Các hạ là người của võ lâm. Tất biết và am tường người của võ lâm như thế nào !

Thiên Tổng cười khẩy rồi nói:

- Nghe đại nhân nói câu này, tại hạ có cảm tưởng Bàng đại nhân cũng rất am tường về võ lâm.

Bàng Thống ung dung đáp:

- Cứ cho là như vậy. Nếu như bốn nhân không biết chút gì về võ lâm thì chắc chắn không tìm đến Huyết Kiếm Trương Thiên Tổng với những thỏa ước này !

Thiên Tổng quay bước đến bàn tiểu yến. Y thản nhiên bưng lấy vò rượu, dốc lên miệng tu ừng ực. Chỉ qua một hơi, hắn đã uống cạn cả vò rượu hai cân, rồi đặt xuống bàn.

Nhìn lại Bàng Thống, Thiên Tổng nói:

- Tại hạ đã uống cạn số rượu trên bàn như lời nói của mình !

Y từ từ thở ra rồi nói tiếp:

- Bàng đại nhân đã chọn đúng người rồi đó !

Bàng Thống mỉm cười:

- Bốn nhân tin mình không chọn lầm người !

Nhìn thẳng vào mặt Bàng Thống, Thiên Tổng nói:

- Tại hạ quay lại tử lao được rồi chứ ?

Bàng Thống mỉm cười rồi nói:

- Không ! Nơi đó không còn là nơi của các hạ nữa. Võ lâm mới là chỗ đến của Trương Thiên Tổng !

Lão dừng lại một lúc rồi nói tiếp:

- Bốn nhân chờ đợi sự quay về của tôn giá. Chắc chắn cuộc sống bên ngoài không lạnh lẽo và cô tịch như trong tử lao !

Hết chương 1